

Eduard Limonov

RUSKO tekst

1.

U kući je carevala prljavština i zapuštenost. Kraljica je bila gola. Krevet na sprat. Kraljica se prevrnula na drugi bok.

Vitalij je stajao u tišini. Mašine su se oči zaustavile na crkvi. Ah! – reče knez. Ne šta vam pada na pamet. Serjoženka! – govorila je kovrdžava žena

Rascvetale se lipe i kestenovi – reče Kovaljov. Kakva je samo to šuma! – rekla je Musja. Prijatno brdašce! – govorila je Ruskinja.

Vezena kapica i cvetovi ruža i maj. Hvatanje riba mrežom
zujanje bumbara i ruski čovek je u vodi.

Doktore – skroz ste isprskani – govorila je ona stežući mu hladnu ruku

Mili moj – Vi ste prehlađeni – govorila je Aljoši Viktorija Pavlovna

Ovi fikusi mi smetaju da vas vidim – kroz zube procedi kapetan

Oslepljujuće sunce i ohola ja – govorila je lepa Daša sležući ramenom. Ljuljaške su se njihale. Zijao je pesak. Tmurno je mirisalo drveće.

Beše toplo. Evo i Grigorija – reče ona prinoseći ruke grudima. Evo i njega. Tamna se silueta približavala

Zavija vetar – reče Vitalij. Odlazi Dmitriju! uzviknu on i grčevito stežući lice pobeže u vrt

Ja je volim – Ivane Karliču! – plakao je Aleksej na doktorovim grudima

Stazicom su se spustili do dna jaruge. Ovde je bežao potočić
i plakala voda. Ja Vas volim – Grunja – reče on i poljubi
joj ruku

Ivane Ivaniču – svetlosti očiju mojih – deder ovamo! – zavapi
pijani knez

U stakleniku su rasli limunovi i ruže

K nama k nama Aleksej! cičale su dame ugledavši visoku figuru
mladića

Pa vi ste pravi Herkul, mili moj – reče doktor pogledavši Antona

Kočijaš se cerio širokim ruskim osmehom

U vratima pojate stajala je Gana i gledala ga. Pa ona je
još uvek devojčica – pomisli on...

Ivan Ivanič je opet pio svu noć – saopštila mu je mati

U prozoru Grigorjeva gorela je lampa

Paška je sedeо u prozoru i svirao na balalajci

Nađenka je svratila do Ivanova. Uđi! – kratko i uvredljivo reče
on. Aljoša Aljoša – oprosti mi – govorila je izmučeno –
ja nisam kriva. Bogami nisam kriva. On me je primorao!

Lila je kiša. U mokrom kaputu koračala je bulevarom. Bilo joj je
svejedno kuda ide. Iz fijakera koji ju je stigao iskoči Kalošin.
– Marja Nikolajevna – kuda ste krenuli – hajdemo k meni – reče on
ognruvši je svojim mantilom

Kiparisov je živeo visoko ispod samog krova. Vrata su bila crvena

Eh bančilo je bančilo
Momče mlado i zeleno!
– pevao je pijani Arkadij. Arkadije Petroviču smirite se – ropko
je molila Nina. – A ko si mi pa ti da mi zabranjuješ pevati. Hoću
da pevam rusku pesmu i pevaću je! Hoću da pevam! – prodera se on

Maman – gde stanuje Ivanov? upita Tanja. Ah dete moje – da ti samo znaš koliko ga ne drži mesto. Stalno menja boravišta. Ko će ga znati – gde je on sada

Lep beše život pod Tiglat – Palasarom i lep beše život pod Asurbanipalom a lepo beše i za kraljice... govorio je Timofejev prezrivo stežući usne. – Asirska vojna država – produži on

Jona je sa raspuštenom kosom i samo u košulji stajala nad njim držeći revolver u ruci...

Moja pisanija dobijaju čudni izgled i čudnu formu – lagano prozbori Aleksej – ali se nimalo ne brinem zbog toga. Kasnije ću to analizirati. A sada ih moram napisati. Sumnja u napisano ne pomaže – i on spusti listove na sto

"Kad je Evropa hrabra bila
Bika je oko vrata grlila!... čitao je pesnik kraj stola

Jeste li se juče videli s Ljubov Ivanovnom? – upita Ignjatev

– Drago mi je što ste navratili – govorio je Ivanov prateći Ljubočku do vratnica. Znate ja sam strašno usamljen – dođite češće – reče on stežući nekako neobično njenu ruku

Oficir je lupio potpeticama i predao paket...

Kafana je bila prazna. Saltikov je pio votku i mezetio gljive. Samo do dva–tri čoveka – mislio je melanholično – stalo mi je na svetu

Kitajev je ležeći na krevetu zurio u plafon izučavajući odavno već nesnosne šare i panično razmišljao. – Nije mogao on nije mogao da savlada ogromni kameni grad koji je besneo napolju.

– Grad se nije pognuo pred njegovim imenom kao umiljati morski talas. Pobedio me je – prošaputa Kitajev

Sumarokov se pope na radijator i držeći se za zid namaknu konopac na kuku. Glupo je kao i sve što je – tužno pomisli osvrćući se na zatrpanu sobu. Umalo se ne izmakne te žurno provuče glavu kroz petlju – kao u starim romanima – osmehnu se on i odjednom uhvati sebe na tom čudovišnom „osmehnu se”

Stvarno se osmehnuo. Više nije razmišljao i oprezno iskorači
sa radijatora. Vrat je stegnulo...

Valja je sedela prad ogledalom već dva sata. Borice koje je otkrila
kraj očiju nisu joj davale mira. Davno je zaboravila na dogovoren
susret u poslastičarnici... Shvatila sam – shvatila – mislila je.

Pa to me je smrt lagano dotakla i sada će me sve više i više doticati...

Valja nije plakala. Ali joj je bilo žao sebe i premda novi ljudi
no ja...

Kada se smračilo – četrdesetogodišnji Kutuzov krenuo je da isprati
osamnaestogodišnju Lizu. Koračao je pored nje – posmatrajući je
pod nepouzdanim svetlom sumraka mislio – pa i ona će se izborati
raskrupnjati. Liza je brbljala nešto svoje. Naravno ona je odavno shvatila
šta je to privlačnost a taj joj se čudni čovek što je prati dopadao
i izazivao nemir u njoj.

Kako samo nepravilno lice ima...

Drveće je šumilo u noći. Babičev izade na doksat dače i stade
osluškivati. Nije od sveta očekivao vanredne novosti. niti susrete.
reči. ne. Zagonetka zagonetka – mislio je gledajući u mrak. Partije
države grupe ljudi. I tako si sam i mrak je – u pižami si a drveće šumi –
ne možeš da izdržiš i odlaziš...

Drugi dan posle svadbe nestao je neznano kuda.

Propao je bez vesti

Sedeo je u kuhinji i jeo voblu. – Tutankamon – mislio je –
toliko zlata u mraku. u grobnici. Tutankamon – reče on –
Amenemet. Ehioton. Kaja. Psametih. Oziris... Izida... –
izgovarao je sa zadovoljstvom kikoćući se – Seti Prvi! –
lepo! – mislio je. U kuhinji beše hladno

Siroti dečak savijen na divančiću spavao je uplašenim
iznenadnim snom. Mokre su cipele stajale dole.

Karl je upalio kamin i seo na stolicu

Potapov i Sonja su se kretali po sprudu u raznim pravcima
Ona je svirala gitaru i pevala niskim glasom stare romanse.
Potapov je žmirkao. Drveće je nisko visilo nad vodom.

Šapovalov se u mantilu šetao gradom i mislio o netom prohujaloj mladosti. Eto prođe i ona i sada Šapovalov praktično nema šta da radi na zemlji

Zapištao je čajnik zazviždao je veter.

Ordaljenki zakuca kod Grabova. Pal Paljiču dajte mi vaš revolver na nekoliko dana hoću da ubijem nekoga. Bog s vama – Lazare – vi ste pijani! Ne Pal Paljiču dajte mi revolver ja stvarno hoću da ubijem nekoga. Svejedno mi je koga. Nemam više snage!

U kiosku su prodavali so kašu meso i lokote. Proutorov se nasmeja videvši sve to

Vasiljev je voleo Lenu ali je čeznuo za drugom ljubavlju. Drugu bi neku ljubav – često je govorio u sebi dok bi posmatrao svoju suprugu

U prošlom veku kočijaš Paška je skočio sa jarca. A car je skočio sa trona.

2.

Ponekad ima stolica sa tri noge

Predivne planine Kavkaza

Lepi vrhovi Tibeta

Šalju se pisma i uprava pošte počinje da raznosi seljacima radnicima bivšim groficama mnogim kulacima u Sibiru i Americi ljudima u lakovanim cipelama

Dečak šalje pismo dečaku

U promoćurnom danu kraj jarkih bojarskih kuća prodavali kvas i votku. Narod se nije primio na nemačko pivo koje su pili Nemci u vezenim kalpacima

Ljudmila i istinski ruski čovek Drevin išli su kroz gomilu sa zadovoljstvom slušajući rodnu im reč

Na putu je ležao bogalj i spavao podmetnuvši pod glavu svoje taljige

Poludeli Gavrilov stajao je na krevetu i izgovarao reči –
Ja sam glavni ruski kit! Ja sam glavna ruska ajkula!

Jaška – tatarin je radio nepristojnosti

Na putu je ležao veliki kamen. Nekoliko ljudi je bezuspešno
pokušavalо da ga ukloni. Prolazeći pored ja sam ih ismevao

Goli su golima sedeli na kolenima

Na prazničnom stolu beše uskrs i šarena jaja. Grad je bio pust

U dane parastosa na grobovima su jeli i ostavljali lјuske od jaja. pevali su
i svirali na harmonici. Cledao sam njihovu decu sa oduševljenjem
i zavišću. Kakva divlja sjajna prljava deca – mislio sam –
spolja zadržavajući odraslo zdravo lice. kakve sjajne devojke prljave
debele kakva masna životinjska lica – oduševljavao sam se. A svirala je
harmonika bilo je toplo i ja sam se kretao između njih praveći se da
nešto tražim.

Reći ћu u poverenju da sam tražio jedan grob... ali njega nije bilo

Za vreme drugog praznika daleko hladnijeg bejah sasvim ispunjen utvarama
tako da je bolje i ne pitati kako sam se vladao

Ljudmila je trebalo da dođe u petak i doneće mi predskazanja koja je sama prepisala.
Nisam je dočekao nego sam krenuo na šetnju u vrt. Šetao sam dugo
i veoma lagano. naslađujući se sporočju svog kretanja. a drveće je potpuno ostajalo na
mestu. Golo se sunce okrenulo kada je dotrčala moja lјutita pomoćnica. Reci šta hoćeš?
– strogim glasom prekinuh njenu spremljenu reč. Zašto ometaš svog učitelja u razmišljanju?
Oprostite učitelju! rekla je samo sam vam donela predskazanja. Sedela sam svu
noć... To se mene ne tiče rekoh

Ali mi odmah bi žao i dodadoh – Možemo se šetati zajedno.
Kako se obradovala sirota devojka!

Kada gordo i tmurno leto odlazi iz naših krajeva svi po običaju poležu po
pećima i postanu stari. Ulice se zamračuju. Stanovi podsećaju na tvrđave.
U vazduhu se kreće još samo muzikalni talas...

Sećanje Černišova sačuvalo je stene Duvra. Pa de Kalea i Lamanša. večeri
Italije i senke ostrva Malte a ja zamišljam leđa žena sa kojima je spavao.
kada su odlazili

Nož je – žensko oružje – govorio je. Lukavo. lepo i letimično. Da se ne bi pretvorili u komad iznošenog mesa primorani smo da ubijamo. Da ubijamo dela. zamisli. a takođe i duše drugih ljudi. I uopšte... mrmljao je on

Ma zašto mrmljate! Bedni ostaci starog! – udarih pesnicom o sto. Vi se razumete u žensku odeću bolje nego u sopstvenu. Ja bih vam na grobu podigao spomenik od donjeg dela ženskog tela. Černišov se nije uvredio. Izgovorio je uz osmeh – Naravno – ja sam – budala – svoj sam život тамо ugurao. Ali i vi ćete ga moj mladi genijalni druže uterati negde drugde. pa ako ne u ženu onda u svoje delo

Idite vi do đavola – rekoh mu ja. Pogledajte kakav dvostruki venerin luk imam na dlani. Kad bih hteo – mogao bih ništa gore od vas...

Evo lepog mesta – reče ona – ovde se možemo odmoriti i posedeti na senu. deca su u senu iskopala nekakve neobične prolaze i ona se odmah uvuče u jednu rupu. Nije je zbumjivalo to što su joj se pomerale gaćice i meni se potpuno sve pokazalo. Čak i najsitniji mišići.

Rima vratite se – govorio sam joj – ali se ona тамо negde prigušeno zakikotala i nestala

Moj drug se vratio izdaleka i stao da priča šta je video u dalekim zemljama. Uvek jedno te isto jedno te isto – pomislio sam sa tugom ne odgovarajući na entuzijazam kojim je opisivao tamošnji moral i običaje

Najdugovečnija je poezija – čovečanska. O čoveku – tako sam govorio provincijalcima koji su se brinuli o formi. Mislili su da sam neiskren

Rukom sam se uhvatio za krovni venac. Povukoh i podđoh naviše. Pogledavši kroz prozor ugledao sam je. Ležala je na postelji polusvučena noge su joj bile тамо где je jastuk a glava gotovo upala na pod. plakala je. Najednom ona pogleda u prozor...

Sve vreme se držiš svoga "ja". Priznaj da sam bolji od tebe i od tih sa tobom. Priznaj i služi me

Lečio sam je crvenim vinom grejući ga u vreloj vodi. Otvoreno vino se dimilo. Sve je bilo spokojno. ležala je – izdvojena na beloj posteljini. lečio sam je ja moji drugovi – crvenim vinom i pripremajući sam ga udisao i opijao se

Živahno skakutave noge devojke izazivaju sećanje na druge noge. druge devojke samo razvratnije i odvratnije. Davno... ta je devojka volela

da pravi baletske korake da se pritom namerno zaustavlja kako bi
mi pokazala svakojaka svoja mesta.
ona beše čudna nakaza mada lepa naizgled

Sve se lepi u meni. Nametnula mi se lepljiva masa svojih i tuđih
delova života. Prelazim preko nestvarnih jama crnice. neočekivano
izlazim iz nestvarnih grmova crnice. Saginjem glavu pred drvećem.
ona je u šeširu. šešir beo i širok. cvrkuće na suncu. a prstići svetlucaju.
Damski bicikl. korpica sa jagodama. vezivno sredstvo iz kore hrasta.
Veče. svetla haljina. pocrnele ruke. bledunjavi osmeh – mrtvaci su
svi sada. svi su mrtvaci

U poslednje vreme na terasi počeo je češće da se pojavljuje dedica
sa neobičnim osmehom i uopšte njegovo staro telo. on stoji u dubini
terase i ona ispunjena maglom

U meni ima plodnosti – izjavih godinu dana kasnije – ali nema onoga
čime se truju piju i prave još složenija kretanja. Sve je u utorak
prožderala umetnost. Kao da sam napojen umetnošću.
Otrov! otrov! – vikao sam ja

1971. g.

(S ruskog preveo **Svetislav Travica**)